

Arrest

nr. 254 403 van 11 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HAUQUIER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 4 december 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 december 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 juni 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker op 15 september 2020 gehoord.

1.3. Op 17 november 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 november 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van El Salvador, en bent u geboren op (...)1986 in San Salvador. U bent Katholiek. Uw ouderlijk huis bevindt zich in Simas de San Bartolo in Ilopango. U woonde gedurende twee jaar, in de periode van 2018 tot 2019, samen met de moeder van uw dochters in Residencia Altavista. Nadat u problemen kreeg met bendeleden in Altavista, verhuisde u terug naar uw ouderlijk huis, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit het land.

U heeft gewerkt bij S, een bedrijf gelieerd aan de overheid van El Salvador, dat instaat voor de registratie van voertuigen. Op 15 maart 2018 diende u ontslag in. In maart 2018 begon u met een eigen zaak waarmee u auto's aankocht in de Verenigde Staten om die dan door te verkopen in El Salvador.

Op vrijdag 18 oktober 2019 kwamen vier bendeleden van de 18 Sureños naar uw huis om te vragen of u met uw voertuig een bendelid kon brengen van Altavista naar Soyapango. U weigerde dit te doen omdat u in de gevangenis kon belanden indien u gespot werd terwijl u samen met bendeleden in een voertuig zou zitten. Hierna zeiden de bendeleden dat u zich bij hen moest aansluiten. Indien u dit niet zou doen, zouden ze u of uw dochters of hun moeder iets aandoen.

Op zondag 20 oktober 2019 kwamen acht personen naar uw huis. Ze zouden van plan geweest zijn om u naar een basketbalplein of veld te brengen. U was op dat moment niet thuis, maar werd door uw toenmalige partner verwittigd dat er bendeleden, waaronder dezelfde personen als degenen die op 18 oktober kwamen, rondhingen aan de woning en keken of u thuis was. Toen u terug thuis kwam, had u een zware discussie met uw partner. Ze wilde namelijk niet dat u problemen zou krijgen met bendeleden.

De week nadien hoorde u niets meer van de bendeleden. In de week zouden zij zich namelijk rustig houden omwille van de politie.

Op zondag 27 oktober kwamen de bendeleden opnieuw langs. Ook toen was u niet thuis omdat u op bezoek was bij uw zieke grootvader in Cuzcatlan, Coatepeque. Via uw buurvrouw hoorde u over wat er toen gebeurd was.

De zondag nadien gebeurde opnieuw hetzelfde. Nadat de bendeleden al drie zondagen op rij naar uw huis waren gekomen, zei uw toenmalige partner dat u het huis moest verlaten. Hierop besloot u naar uw ouderlijke huis in Simas de San Bartolo, Ilopango te gaan.

Nadat u een week bij uw ouders verbleef, kwamen de bendeleden u ook daar zoeken. Op dat moment begon u zich te informeren over hoe u El Salvador kon verlaten.

Na wat opzoekingswerk besloot u naar België te komen. Op 3 december 2019 verliet u El Salvador. U kwam aan in België op 4 december 2019 en diende hier op 13 december 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 december 2019 liet de bende een dreigbrief achter bij uw ouderlijk huis. Hierin stond dat u geen respect voor hen had en dat ze u niet meer willen zien in de kolonie. Ze zeiden dat u moest vertrekken en dat ze uw familie iets zouden aandoen en gehakt van u zouden maken als u niet vertrok. U kreeg 24 uur om het land te verlaten.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, een dreigbrief van de bende Barrio 18, het betalingsbewijs van uw vliegtickets.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden door de bende 18.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat. Bovendien bestaan er geen ernstige en bewezen gronden die erop wijzen dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals gedefinieerd in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet overtuigt van een gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schaden zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo reisde u via Spanje naar België (Verklaring Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), vraag 31). Ondanks het feit dat u dus in Spanje voet zette op het grondgebied van de Europese Unie, diende u

daar geen verzoek om internationale bescherming in (Verklaring DVZ, vraag 22). Dit gedrag ondermijnt zowel de ernst als de geloofwaardigheid van de aangehaalde problemen in uw land van herkomst. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest, u zo snel mogelijk en dus vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor vervolging door bendeleden van "18 Sureños" omdat u weigerde hen te vervoeren met uw auto en weigerde u nadien bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 16-17). Er dient echter te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen in dit verband geen geloof gehecht kan worden gezien u verschillende tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over elementen die de kern van uw vluchtrelaas uitmaken.

Zo is het vooreerst weinig aannemelijk dat deze bendeleden toen uitgerekend u nodig hadden om hen te vervoeren. U verklaart dat ze toen bij u terechtkwamen omdat uw auto aan uw huis geparkeerd stond en dat dit de enige auto was die daar geparkeerd stond in de wijk (CGVS, p. 22). Normaal gezien zouden de bendeleden echter hun eigen vervoer regelen, namelijk via andere bendeleden die rondreden met Uber taxi's. Er zouden veel bendeleden zijn die op deze manier instonden voor het vervoer volgens u (CGVS, p. 20-21). In dit opzicht is het dan ook weinig aannemelijk dat er op dat moment, net toen er een samenkomst met bendeleden van "18 Sureños" was gepland in Soyapango, niemand anders was die de bendeleden kon vervoeren en dat ze daarvoor op u zouden moeten rekenen.

Daarnaast is het niet geloofwaardig te noemen dat deze bendeleden wilden dat u zich bij hen aansloot, indien u weigerde met hen samen te werken (CGVS, p. 16-17). Het is namelijk niet plausibel dat zij juist een persoon die weigerde met hen samen te werken en naar hen te luisteren, zouden willen toelaten tot de bende. Hierop gewezen, herhaalt u enkel dat u zich bij hen moest aansluiten omdat u geweigerd had en dat u dit moest doen zodat u in de toekomst niet meer kon weigeren (CGVS, p. 22). Hiermee klaart u deze onwaarschijnlijkheid dan ook allesbehalve uit. Straffer nog, u beweert zelfs dat indien u wel geluisterd zou hebben en gedaan zou hebben wat ze vroegen, u zich niet bij hen had moeten aansluiten (CGVS, p. 22). Dat ze u niet zouden willen als lid als u met hen samenwerkte, maar omgekeerd wel, tart alle logica. Gevraagd of de bende niet meer dan genoeg vrijwilligers hadden die zich bij hen aansluiten, ontkent u dit geenszins. In dit opzicht is het nog minder aannemelijk dat zij mensen zouden dwingen om zich aan te sluiten en hierdoor het risico nemen om ongemotiveerde en daarom ook minder betrouwbare personen binnen hun rangen te laten.

Gevraagd om welke reden ze u dan per se wilden inlijven, stelt u dat ze u hiervoor viseerden omdat u een wagen had en geen strafrechtelijke antecedenten had (CGVS, p. 22-23). Dit zou belangrijk zijn volgens u omdat het problematisch kon worden als de politie u zou tegenhouden (CGVS, p. 22-23). U verklaarde voordien echter dat er geen politie aanwezig was waar u woonde in Alta Vista. Zij zouden enkel soms langskomen met een patrouille, maar reden dan gewoon rond om een schijngevoel van veiligheid te creëren en deden verder niets. Het gebeurde slechts heel zelden dat iemand werd aangehouden en als dit toch gebeurde, werd deze persoon ten gevolge van de corruptie bij de politie weer snel vrijgelaten. De bendeleden zouden de politie betalen om niet aangehouden te worden. Indien de patrouille verdachte zaken waarnam, zouden de bendeleden steeds kunnen ontkomen voor de patrouillewagens zich kon parkeren. De patrouille zou dit opzettelijk zo doen, om de bendeleden de tijd te geven om weg te geraken (CGVS, p. 17-19). Gezien u dus voordien beweerde dat de bendeleden zich met een Uber verplaatsten en dat de politie een oogje dichtkneep voor de bendeleden (zie boven), kan ook deze redenering over uw gebrek aan strafrechtelijke antecedenten niet opgaan. Gewezen op dit laatste, stelt u dat u toen riskeerde om tegen gehouden te worden door de verkeerspolitie en dat die veel moeilijker zou zijn om om te kopen (CGVS, p. 23-24). In het licht van uw voorgaande verklaringen over de autoriteiten in uw regio, en het feit dat u hier zegt dat de bendes erg veel invloed hadden in de omgeving en dat zij zelfs banden hadden met de burgemeester, valt moeilijk aan te nemen dat de verkeerspolitie dan wel tegen hen zou ingaan (zie boven, CGVS, p. 23-24). Dat u nadat u gewezen wordt op de inconsistenties in uw verklaringen, plots verklaart dat de verkeerspolitie hier anders in zou zijn laat dan ook vooral uitschijnen dat u uw antwoorden tracht aan te passen naargelang de vraagstelling. Deze elementen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog kan u geen samenhangende verklaringen afleggen over hoe u reageerde op de vraag van de bendeleden en de motivatie achter deze reactie. U verklaarde dat u weigerde omdat u schrik had dat u hierdoor naar de gevangenis zou gestuurd worden door de politie (CGVS, p. 16-17). U verklaarde echter voordien dat de politie corrupt was en dat zij slechts voor de schijn patrouilleerden en een afspraak hadden met de bendeleden om hen niet te arresteren (zie boven). In dit opzicht is het dan ook niet waarschijnlijk dat u schrik zou moeten hebben voor de politie indien u de bendeleden die dag zou vervoeren. Hierop gewezen, stelt u dat u in de toekomst problemen zou kunnen krijgen indien u zich met hiermee inliet en dat u nog nooit problemen had met justitie (CGVS, p. 24). Dat u hierdoor in de toekomst nog problemen zou kunnen krijgen, is dan weer niet consistent met het feit dat u verklaarde dat u zich niet bij de bende had moeten aansluiten indien u had toegestemd om hen éénmalig te

vervoeren (zie boven). Nogmaals gevraagd of de benedeleden dan niet zouden kunnen regelen hebben met de politie dat u niet bestraft werd om hen te vervoeren, zegt u dat er een voortdurende dreiging was door de benedeleden die u in het weekend kwamen zoeken (CGVS, p. 24). Hiermee antwoordt u niet op de vraag, waardoor u zo ook niet in staat bent deze onwaarschijnlijkheid uit te klaren.

Nog verklaarde u dat mensen die niet luisterden naar de benedeleden ofwel vermoord werden ofwel uit de kolonie gehaald werden (CGVS, p. 24-25). Dit impliceert dat u zich bewust was van de risico's die een weigering met zich kon meebrengen en dat u dan ook wel heel goed moet nagedacht hebben over hoe u reageerde toen zij u vroegen hen te helpen. Hierdoor is het dan ook niet waarschijnlijk dat uw reactie zich baseert op een angst voor de politie die dan weer niet consistent is met wat u verklaart over de invloed van de politie in uw regio. Gevraagd hoe het dan kwam dat u toch durfde weigeren, geeft u zelf aan dat u toen stom genoeg niet nadacht over de gevolgen (CGVS, p. 24-25). Ook dit valt niet te verenigen met wat u enerzijds verklaart over de macht van de bendes in de wijk en de gevaren die hierdoor aan uw reactie verbonden waren. Uw advocaat merkte op het einde van uw persoonlijk onderhoud op dat bovenstaande vraagstelling impliceerde dat het CGVS zou verwachten dat u criminele feiten zou stellen (CGVS, p. 32). Het CGVS verwacht echter allesbehalve dat u zich zomaar met dergelijke zaken zou inlaten, maar verwacht wel een zekere consistentie in uw verklaringen over deze incidenten, de situatie in uw regio en de motivatie die u verklaart te hebben voor de manier waarop u toen reageerde. Dat u ook hierin niet slaagt, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Verder stelt het CGVS zich vragen bij uw verklaringen omtrent wat er gebeurde nadat u weigerde de benedeleden te vervoeren. U stelt dat u als uitvlucht zei dat u de benedeleden niet kon brengen omdat er iets mis was met uw voertuig. Hierop zouden de benedeleden gezegd hebben dat ze gezien hadden dat er niets mis was met uw voertuig, waarop u hen antwoordde dat u dat soort zaken niet kon doen met hen (CGVS, p. 25-26). Gevraagd hoe ze reageerden op deze uitleg, geeft u aan dat ze u toen op gewelddadige manier wilden verplichten om de sleutel van uw voertuig te gaan halen en naar het voertuig te gaan. U zou echter blijven beweren dat uw voertuig stuk was. Aangezien de benedeleden haast hadden, gingen ze op zoek naar een andere persoon om hen te vervoeren (CGVS, p. 25-26). Dat ze toen gewoon terug weggingen, gaat dan weer in tegen het feit dat ze u volgens uw verklaringen met geweld wilden dwingen om naar het voertuig te gaan. Uw opmerking dat ze toen haast hadden en daarom iemand anders gingen zoeken, kan dit niet uitklaren, gezien ze hiermee toch meer tijd moeten verloren hebben dan u te dwingen om aan te tonen dat uw auto wel werkte, wat ze volgens uw verklaringen ook vermoedden (CGVS, p. 25-26). U verklaarde bovendien zelf dat uw auto de enige was die daar geparkeerd stond (zie boven). Gevraagd om welke reden ze toen niet zelf de sleutels van u namen en uw voertuig namen, stelt u dat deze benedeleden nog jong waren en geen rijbewijs hadden (CGVS, p. 25-26). Normaal gezien zouden zij zich met de motor verplaatsen (CGVS, p. 25-26). Vooreerst is het weinig aannemelijk dat deze benedeleden wel in staat waren om met de motor te rijden, en wapens te gebruiken, maar dan weer niet met een auto zouden kunnen rijden. Dat ze hiervoor geen rijbewijs hadden, is gezien uw verklaringen over de geringe invloed van de politie in uw regio en de afspraken die zij hadden met benedeleden, hiervoor geen uitklaring. Wat er ook van zij, indien zij zich normaal gezien met de motor verplaatsten, kan hier verder de vraag gesteld worden om welke reden dit geen optie was om zich ook op die dag zo te verplaatsen. U stelt dat ze dit niet konden doen omdat de benedeleider die toen vervoerd moest worden helemaal getatoeëerd was (CGVS, p. 25-26). Gezien uw verklaringen over de geringe invloed van de politie (zie boven), kan u ook niet aangenomen worden dat het dan problematisch zou zijn dat het zichtbaar zou zijn dat deze persoon tot een bende behoorde. Daarnaast konden de benedeleden ook hiervoor nog andere oplossingen vinden zoals het dragen van verhullende kledij of een helm, die hen omwille van de haast die ze hadden minder tijd zou kosten dan discussiëren met u en dan nog een andere persoon te gaan zoeken om hen te vervoeren.

Verder moet hierbij opgemerkt worden dat u enerzijds verklaart dat de benedeleden u met geweld zouden dwingen de sleutels te nemen, maar dat u anderzijds geen idee heeft of ze toen gewapend waren (CGVS, p. 25-26). Indien u toen echt onder druk door hen gezet werd, kan verwacht worden dat u zich wel bewust was geweest van het feit of zij al dan niet wapens bij zich hadden of dat u hier op zijn minst op gelet zou hebben. Ook door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de proef gesteld.

Daarenboven blijkt dat u geen maatregelen nam om uzelf te beschermen nadat u de eerste keer bedreigd werd door de bendes (CGVS, p. 26). Meer nog, u verklaart dat u pas na de derde keer besloot om uw woonplaats te verlaten gezien u toen problemen kreeg met uw ex-partner (CGVS, p. 26). U verklaarde dat mensen die niet luisterden naar de benedeleden ofwel vermoord werden ofwel uit de kolonie gehaald werden (CGVS, p. 24-25). In deze optiek kan aangenomen dat u zich dus bewust was van het gevaar dat u liep na deze eerste bedreiging, waardoor verwacht kan worden dat u op zijn minst probeerde om op één of andere manier uzelf of uw familieleden die toen ook bedreigd werden zoveel mogelijk te beschermen (CGVS, p. 16-27). Na confrontatie, zegt u dat u nooit geweten had dat het

probleem zo ernstig zou worden (CGVS, p. 26), waarmee u regelrecht ingaat tegen uw eerdere verklaringen over de *modus operandi* van de bendeleden in uw regio (zie boven). Nogmaals holt u zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen uit.

Verder duiken ook verschillende tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden op in uw verklaringen over wat er juist gebeurde op de zondagen dat de bendeleden langskwamen om u te bedreigen. De eerste keer zouden ze uw huis omsingeld hebben en gekeken hebben of u thuis was (CGVS, p. 27). Tijdens uw vrije relaas stelde u echter dat ze deze eerste keer van plan waren om u naar een basketbalplein of veld te brengen (CGVS, p. 27). Gewezen op deze verklaring zegt u dat dit de derde zondag was, zonder uit te klaren om welke reden u dit dan eerder anders verklaarde (CGVS, p. 27). Ook het feit dat de bendeleden u naar een andere plaats zouden brengen om u te vermoorden doet wenkbrauwen fronsen. Gevraagd om welke reden ze u niet ter plaatse zouden doden indien dit hun doel was, stelt u dat dit niet kon omdat de mensen uit de regio hen dan niet meer zouden steunen. Gezien de bendes volgens u heel veel macht zouden hebben in de regio (zie boven), is het niet plausibel dat zij zich iets hiervan iets zouden moeten aantrekken. Hierop gevraagd of de bendes dan terug schrikken van openlijk geweld gezien ze op deze manier toch tonen aan de mensen dat ze naar hen moeten luisteren, verklaart u dat zij dit zo deden omdat er familieleden van de bendeleden in dezelfde straat woonden (CGVS, p. 27-28). Door enkel te herhalen dat de mensen hen dan niet meer zouden steunen, kan u niet aangeven om welke reden het voor hen zou uitmaken dat daar familieleden wonen (CGVS, p. 27-28).

U verklaart verder dat de bendeleden die u kwamen zoeken –posteros of nog geen echt sterke bendeleden waren en dat zij een bepaald ritueel hebben waarbij ze mensen apart nemen en dan doen met deze personen wat ze willen of dat zeggen aan een ander bendelid (CGVS, p. 27-28). Ook hiermee geeft u echter geen verklaring voor de reden waarom zij dit zo zouden doen en niet ter plaatse.

Nog verklaart u dat de bendeleden u tijdens de week met rust lieten omwille van de politie (CGVS, p. 16-17). Ook hierbij moet de kanttekening gemaakt worden dat dit niet strookt met uw verklaringen over de gebrekkige invloed en daadkracht van de politie ten opzichte van de bendes in uw omgeving (zie boven). Bovendien verklaart u dat de politie op elke dag van de week patrouilleerde. Er zouden ook dagen zijn waarop ze niet langskwamen, maar dit was variabel en niet op specifieke of vaste dagen (CGVS, p. 19). Ook dit valt niet te rijmen met uw eerdere uitspraak, over het feit dat de bendeleden u in de week met rust zouden laten omwille van de politie. De bezoeken aan uw woonplaats waren altijd in de avond of op zondag omdat dit volgens u de momenten waren dat ze buiten mochten. Op andere dagen zouden ze echter ook buiten kunnen komen herneemt u, maar enkel op zondag konden ze doen wat ze wilden of dingen regelen met andere mensen (CGVS, p. 28-29). Ook hier kan u echter niet verklaren om welke reden dit zo zou zijn. U komt hierbij namelijk niet verder dan te stellen dat ze hun eigen regels hebben (CGVS, p. 28-29). U bleek daarenboven steeds weg te zijn op de zondagen dat ze langs kwamen (CGVS, p. 16-27), waardoor de vraag zich stelt om welke reden ze dan altijd op die momenten zouden komen, temeer gezien u verklaarde dat de zoon van uw buurvrouw een bendelid was waardoor zij op deze manier toch moeten kunnen weten hebben of u wel of niet thuis was als ze u wilden bezoeken (CGVS, p. 28). Ook wanneer u dit tot twee keer toe gevraagd wordt, kan u enkel uitbrengen dat ze hun eigen regels hadden (CGVS, p. 28-29). Ook omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen teniet gedaan.

Nog blijkt u geen consistente verklaringen af te leggen over uw verhuis naar uw ouderlijke huis en de problemen die u ook daar te beurt vielen. Zo kan u geen eensluidende verklaringen afleggen over wanneer u juist verhuisde naar het huis van uw ouders of over hoe lang u bij uw ouders verbleef toen u ook daar problemen kreeg. Bij de DVZ verklaarde u dat u in oktober 2019 terugkeerde naar uw ouderlijk huis (Vragenlijst CGVS, vraag 5), hoewel u bij het CGVS beweert dat dit begin november zou geweest zijn (CGVS, p. 29). Gezien u dit twee keer zo verklaart bij het CGVS, ook wanneer u duidelijk gevraagd wordt of dit niet meer in oktober was (CGVS, p. 29), kan hier niet meer gesproken worden van een onschuldige lapsus. Dat u nadat u letterlijk gewezen wordt op de tegenstrijdigheden in uw verklaringen plots aangeeft dat dit tussen 18 oktober en het begin van november was, kan dan ook niet verschonen waarom u hierover duidelijk verschillende verklaringen over aflegde. Uw advocaat merkt op het einde van uw persoonlijk onderhoud op dat u moeite heeft met data en dat dit wordt aangetoond doordat u op uw gsm wilde kijken om de juiste data te geven (CGVS, p. 32). Toen u dit vroeg, werd u echter verduidelijkt dat het CGVS gewoon verwacht dat u alles zo goed mogelijk probeert te vertellen (CGVS, p. 16-17). Indien u dan ook niet zeker was van een bepaalde datum kon u dit ook altijd zo aangeven. Dit kan dan ook niet uitklaren om welke reden u op een bepaald moment overtuigd de ene datum en later overtuigd een andere datum zou opgeven.

Verder stelt u tijdens uw feitenrelaas dat u nadat u een week bij uw ouders verbleef ook daar problemen kreeg (CGVS, p. 30). Wanneer u hier op een later moment nog eens naar gevraagd wordt, geeft u aan dat u twee weken bij uw ouders verbleef eer u daar ook problemen kreeg (CGVS, p. 30). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat er één week was voorbijgegaan en dat er toen niets gebeurde en dat ze dan na de tweede week wel kwamen (CGVS, p. 30). Ook met deze uitspraak geeft u aan dat de

bendeleden pas na twee weken ook bij uw ouderlijk huis langskwamen, waardoor u niet uitklaart om welke reden u dit dan eerst anders zei. Ook deze tegenstrijdigheid klaart u niet uit, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas eens te meer aangetast wordt.

Over het incident dat u bij uw ouderlijke huis meemaakte, stelt u dat de bendeleden aankwamen in een voertuig en zich tegenover uw ouderlijke huis parkeerden (CGVS, p. 30-31). Hierna zouden de bendeleden uitgestapt zijn, rond het voertuig gaan staan zijn en dan terug in hun wagen gestapt zijn en gewoon vertrokken zijn (CGVS, p. 30-31). Vooreerst is het niet plausibel dat de bendeleden wanneer zij u ook daar zouden gevonden hebben en wilden intimideren of iets aan wilden doen, gewoon zonder effectief iets tegen u te doen of te zeggen zouden vertrekken. Daarnaast is het op zijn minst merkwaardig te noemen dat u uw problemen trachtte te ontvluchten door terug te keren naar uw ouders, die in een wijk woonden waar bendeleden van dezelfde bende actief waren (CGVS, p. 10). Hierop gewezen zegt u dan weer dat u toen nergens anders naartoe kon en dat u in de twee maanden dat u bij uw ouders verbleef niet meer buiten ging en zelfs niet meer naar de winkel ging om inkopen te doen (CGVS, p. 29-30). Nadat hier verder op ingegaan werd, stelt u in totaal slechts twee keer het huis verlaten te hebben in deze periode, namelijk om vliegtickets te kopen en om uw paspoort te vernieuwen (CGVS, p. 29-30). U geeft hierbij duidelijk aan dat u daarbuiten dit huis niet verlaten zou hebben (CGVS, p. 29-30). Dit strookt dan weer niet met uw verklaringen over het incident dat zich daar afspeelde, waarbij u stelt dat u toen soep en kip was gaan kopen (CGVS, p. 30-31). Na confrontatie geeft u aan dat u pas toen de druk te veel werd bij uw ouders het huis niet meer zou verlaten hebben (CGVS, p. 30-31), wat echter niet te verenigen valt met hoe u dit voordien duidelijk anders verklaarde. U sprak toen immers over de periode dat u bij uw ouders verbleef en niet over de periode nadat de bendeleden ook naar daar gekomen zouden zijn. Gezien het feit dat de bendeleden hiervoor reeds vier keer bij uw eigen huis waren langs gekomen en dat u zich bewust was dat zij ook in de regio van uw ouders actief waren, kan verwacht worden dat u ook voordat zij daar langskwamen al een ernstige druk gevoeld moet hebben. Ook deze elementen ondergraven de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de *modus operandi* van de bende met wie u problemen had roept vragen op. Indien u niet zou doen wat de bendeleden van u vroegen zouden ze u of uw familieleden iets aandoen (CGVS, p. 16-17). Ze zouden u in dit geval vermoorden of u verplichten om zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 21). In dit opzicht is het dan hoogst ongeloofwaardig dat ze zoveel verschillende keren zouden langskomen en dat ze u steeds onaangeroerd lieten, ondanks het feit dat ze u wilden vermoorden of u wilden dwingen zich bij hen aan te sluiten (CGVS, p. 16-17). U blijkt ook zelf geen idee te hebben hoe dit kwam en zegt dat u toen inderdaad veel geluk gehad heeft (CGVS, p. 32). Hiermee kan u ook deze onwaarschijnlijkheid allerminst uitklaren, wat eens te meer doet vermoeden dat u de problemen die u vermeldt niet echt hebt meegemaakt of minstens serieus aandikt. Wat hieromtrent verder frappeert, is dat u in totaal nog twee maanden bij uw ouders verbleef maar dat zij daar pas één keer langskwamen toen u daar was, namelijk na een of twee weken en u daarna daar met rust lieten (CGVS, p. 16-17, 29). Opnieuw stelt u zo de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Uit uw verklaringen bleek bovendien dat niet enkel u, maar ook uw dochters en uw ex-partner door de bendeleden bedreigd werden (CGVS, p. 16-17). U verklaart dat ze u onder druk zouden zetten door iemand van uw gezin iets aan te doen, bv. door hen te slaan of te verkrachten (CGVS, p. 22-24). Dat ook zij niets meer meemaakten ondanks het feit dat u tegen hen inging (CGVS, p. 22-24), doet verder wenkbrauwen fronsen. Meer nog, de bendeleden zouden hen zelfs nooit benaderd hebben (CGVS, p. 23-24). U verklaart dit aan de hand van het feit dat u toen het huis in Altavista had verlaten en dat zij toen ook zelf verhuisden (CGVS, p. 23-24, 31). Nochtans bleek uit uw verklaringen dat uw dochters en ex-partner toen slechts op tien minuten wandelen woonden van het huis waar jullie samen hadden gewoond (CGVS, p. 10) en dat ook op hun nieuwe adres dezelfde bendes aanwezig waren (CGVS, p. 10). Indien zij hen toen wilden gebruiken om u onder druk te zetten, kan dan ook aangenomen worden dat zij hen ook daar makkelijk hadden kunnen vinden. Hierop gewezen geeft u aan dat deze redenering klopt, maar dat ze uw familie met rust lieten omdat ze zich op u focusten en toen ze zagen dat u uw woonplaats verlaten hadden hun activiteiten naar uw nieuwe woonplaats verplaatsten (CGVS, p. 23-24). Dat ze u ook daar slechts één keer lastig vielen, waarbij ze bovendien geen enkele daad stelden ten opzichte van u (zie boven), tart alle verbeelding. U verklaart nog dat ze uw familie niets zouden aangedaan hebben omdat ze gewoon wilden dat u niet meer in de kolonie verbleef (CGVS, p. 32), wat dan weer helemaal niet overeenkomt met wat u eerder verklaarde omtrent de eisen van de bende, namelijk dat ze u wilden vermoorden of wilden dat u zich bij hen zou aansluiten omdat u weigerde hen te helpen (zie boven). Ook deze elementen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Na uw vertrek zou er nog een brief van de bende zijn gekomen, aan u geadresseerd. Hierin staat te lezen dat u het land binnen de vierentwintig moest verlaten (zie administratief dossier, groene map, document 2). De brief in kwestie is met de hand geschreven op een blad cursuspapier, ondertekend door Barrio 18. Een dergelijk document kan gemakkelijk door eender wie opgesteld zijn op uw vraag en

instructies, waardoor de bewijswaarde die hieraan kan toegekend worden bijzonder relatief is. Daarnaast is het niet aannemelijk dat er in deze brief van u geëist zou worden dat u het land zou verlaten, terwijl u dat enkele dagen voordien al gedaan had. U krijgt een termijn van vierentwintig uur, waaruit afgeleid kan worden dat de bende nauw zou toezien op uw verblijfplaatsen. Dat ze in dit geval niet zouden weten dat u het land reeds verliet, is dan ook niet plausibel. Bovendien werd hierboven al aangegeven dat de eis dat u het gebied zou verlaten, helemaal niet overeenkomt met wat u eerder verklaarde omtrent de eisen van de bende, namelijk dat ze u wilden vermoorden of wilden dat u zich bij hen zou aansluiten omdat u weigerde hen te helpen (zie boven). Ook hierdoor kan deze brief uw verklaringen niet ondersteunen, meer nog, de inconsistenties tussen wat te lezen staat in de brief en uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen enkel verder.

Door al deze niet-uitgeklaarde tegenstrijdigheden en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïntegreerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige documenten die u voorlegt, zijn niet in staat de beoordeling van het CGVS te wijzigen. Uw paspoort en het betalingsbewijs van uw vliegtickets, kunnen enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid" en van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)".

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 13 april 2021 brengt de verwerende partij per drager overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad)

een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 12 oktober 2020, de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 en de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 17 december 2020 en er de weblinken van weergeeft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.5.1. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal al te gemakkelijk stelt dat zijn verklaringen over de dreiging van de bende 18 Sureños weinig geloofwaardig zijn. Verzoeker volhardt evenwel in zijn verklaringen en de door hem geschetste zaken. Tevens wenst hij op te merken dat hij waar mogelijk een uitleg heeft trachten te verschaffen, maar dat hij zich niet in de plaats kan stellen van de benedeleden en bijgevolg moet afgaan op zijn eigen interpretatie met betrekking tot de handelingen en de beweegredenen van de benedeleden. Dit houdt echter niet in dat de dreiging niet reëel zou zijn.

2.3.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in bovenstaand betoog niet verder komt dan het louter volharden in zijn verklaringen en de vergoelijking dat hij zich niet in de plaats van de benedeleden kan stellen. Verzoeker doet hiermee evenwel geenszins afbreuk aan de talrijke motieven waarop de commissaris-generaal zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas. Meer bepaald dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verweer niet de minste concrete weerlegging aanbiedt voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen over kernelementen van zijn relaas die terecht doen besluiten tot het ongeloofwaardig karakter van dit relaas. De desbetreffende motivering en het besluit van de commissaris-generaal blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt

2.3.6. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog omstandig beargumenteert dat zijn problemen met de benedeleden verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag en desbetreffend onder meer verwijst naar de UNHCR-richtlijnen, wijst de Raad erop dat de vraag of de door verzoeker aangehaalde problemen met de benedeleden van de 18 Sureños al dan niet verband houden met de criteria van het Vluchtelingenverdrag in deze niet dienstig is, aangezien, zo blijkt uit wat voorafgaat, aan deze problemen geen geloof wordt gehecht. De Raad bemerkt nog dat het betoog in het verzoekschrift dat "(d)oor niet aan te nemen dat verzoekende partij behoort tot de sociale groep van personen die zich verzetten tegen de bendes (...) verwerende partij een interpretatie van het Vluchtelingenverdrag (bezigd) die strijdig is met die van UNHCR (...)" uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, aangezien nergens in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat de problemen van verzoeker geen verband houden met de Vluchtelingenconventie, doch wel dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar informatie over de algemene situatie in El Salvador en onderstreept dat hij een risicoprofiel heeft aangezien hij een persoon is van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteiten en de regels van een criminele bende, benadrukt de Raad dat uit het voorgaande blijkt dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de bende 18 Sureños geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad wijst erop dat een loutere verwijzing naar risicoprofielen en de algemene situatie in zijn land van herkomst, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), geenszins volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze manifest in gebreke blijft.

2.3.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die hij in de loop van de procedure heeft voorgelegd zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.9. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat bij twijfel aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven, stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het relaas nauwgezet werd geanalyseerd teneinde te kunnen oordelen of de voorgehouden feiten op waarheid berusten. De commissaris-generaal concludeerde om bovenstaande redenen terecht dat het asielrelaas in kwestie een ongeloofwaardig karakter kent waardoor enige twijfel niet aan de orde is.

2.3.10. Wat nog de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.11. De Raad wijst er nog op dat in de bestreden beslissing inzake terugkeerders nog het volgende wordt opgemerkt: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador.retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” Door verzoeker worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Het voorgaande wordt bovendien bevestigd door de informatie die blijkt uit de recentere “COI Focus Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire” van 17 december 2020 en de “COI Focus Salvador Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020 die door de commissaris-generaal per aanvullende nota van 12 april 2021 werden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoeker geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hem de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.3.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker duidt er in dit verband op dat de bronnen waarnaar de commissaris-generaal verwijst in zijn beslissing veel genuanceerder zijn en allerminst eenstemmig besluiten dat er geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze verklaart waarom het geweld in El Salvador niet als binnenlands gewapend conflict kan worden beschouwd. Volgens verzoeker is er in El Salvador wel degelijk sprake van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad onderstreept verder dat, daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, uit de beschikbare landeninformatie duidelijk blijkt dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law

Initiative van de universiteit van Londen en vermeld in de COI Focus, waarin het geweld door de bendes als "*highly targeted and individualized*" wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24 (rechtsplegingsdossier, stuk 7, aanvullende nota CGVS); UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a), of b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar El Salvador een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.14. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten (administratief dossier, stuk 5), en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 september 2020 de kans kreeg om de redenen van zijn verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Spaans en bijgestaan door zijn advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.3.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien de commissaris-generaal in zijn motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoeker niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.3.16. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt

voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.17. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET